

Kristova oběť (KKC 612, 615-623, YOUCAT 100,101)

Ježíš svou poslušností nahrazuje naši neposlušnost

Dnešní téma začneme povídáním o hříchu.

Hřích je jako past. Na povrchu je lákavá návnada - pokušení, které slibuje požitky a štěstí. Když se pro ně rozhodneme a vztáhneme po něm ruku, stáhne nás do hluboké, slizké jámy.

Každému člověku Bůh ve svědomí říká: Nepřibližuj se k té jámě, nenech se svést návnadou. Ale málokterý člověk poslechne. Většina skočí na návnadu a pak se nestačí divit, jaký vezme život sešup. Někteří si dokonce zpočátku v hříchu lebedí, jaký je to adrenalin a vzrůšo, ale všichni nakonec tvrdě narazí na dno a tam už to taková legrace není. Samota, smutek, bolest, zoufalství a vina se na dně postupně vynořují a stávají se nechtěnými společníky.

Zatvrzelci v té chvíli začnou nadávat a ze svého stavu obžalovávat všechny, na které si vzpomenou. Jiní si zacpou oči, uši a nechtějí si své postavení připustit.

Další si přiznají svou chybu. Lituji a řeknou si: „Měl jsem poslechnout.“

Ale nikdo si z pasti sám nepomůže. **Ďábel a hřích jsou nemilosrdní otrokáři. Kdo se jim jednou vydá do moci, nemůže si vlastní silou pomoci.**

Jediný, kdo zůstal nad pastí, je Ježíš. Byl pokoušen jako každý z nás, ale nezhřešil. A tak jako jediný svobodný má moc nás z pasti vytáhnout. Každému, kdo ho požádá, rád a rychle pomáhá. Kdo ho poprosí, tomu se snaží pomoci.

Ale jeho pomoc je úspěšná, jen když s ním spolupracujeme. On nám podá ruku, ale my se jí musíme držet. Někteří jsou tak zesláblí z pobytu v pasti, že je vynáší ven v náruči a podaří se mu to, když mu z náruče nevyskočí zpátky dolů. Záchranu nabízí Ježíš každému, ale zachrání jen toho, kdo ji chce přijmout.

Ježíš dokonává svou oběť na kříži

Když se díváme na Ježíše a jeho poslání, může nás napadnout, že je to pěkně nevděčná, takřka otrocká práce. Rozumíme pak slovům: „Boží Syn se ponížil, aby nás hříšné povýšil.“

A největším symbolem tohoto ponížení je kříž. První křesťané ho jako svůj symbol nepoužívali, protože to byl popravčí nástroj na otroky. Teprve později ho přijali za symbol spásy, kterým nám Ježíš říká: **Podívej se, človče, jak mi na tobě záleží. Neváhám podstoupit jakékoli ponížení, abych tě vykoupil a zachránil. Tak tě miluji.**

Možná nás napadne otázka: „Proč se musel Kristus tak ponížít, trpět a obětovat? Nemohl nás zachránit bez sebeobětování?“

Odpověď můžeme hledat v evangeliu minulé neděle. Starší syn se tam zlobí, že otec odpustil mladšímu synovi, který prohýřil svůj podíl majetku. Vrátil se a otec ho přijal zpět. To je hezké, ale kdo zaplatí škodu? Majetek je promrhán, milost, kterou byl syn vybaven na cestu, je pryč, kdo to nahradí? Tak se může ptát starší syn otce, tak se lidé mohou ptát Boha.

Kdo odčiní zlo, kterým hříšníci zaplavují a ničí celý svět? Kdo vyrovná škodu spáchanou hříšníky?

A Bůh odpovídá: **Můj Syn, Ježíš Kristus je ten obětní beránek, který sejme všechny hříchy světa. On může odpouštět, protože se nechal potrestat za ty, kterým odpouští. On je ten jediný nevinný, který se nechal potrestat za viníky, aby nikdo nepochyboval o nekonečné Boží lásce a spravedlnosti.**

Naše účast na Kristově oběti

Jednoho dne uvažovali mniši v klášteře o zásluhách, které mají v nebi: „Tolik se postíme, obětujeme, málokdo tak pomáhá Pánu Ježíši svým utrpením k záchraně světa jako my. Za to si můžeme občas dovolit nějaké drobné opomenutí řádu, nějaký drobný hříšek proti všem těm přísným pravidlům.“

Uslyšel to opat a mrzelo ho, že takto uvažují. Zavolal si je a pravil jim: „Chci, abyste věděli, že ani všechny lidské oběti a dobré skutky nedokážou vyvážit byť i jeden jediný hřích. Takové je hřích zlo. Na druhou stranu ani všechny hříchy všech lidí od počátku světa nepřeváží Kristovu oběť. Taková je její síla. Jak si můžete myslet, že k ní lze přidat něco, za co by nám měl Bůh prokazovat laskavost?“

Mniši se zastyděli, ale jeden pravil: „A proč tedy vedeme tak přísný a asketický život?“

Opat se zamyslel a odpověděl: „Z lásky a vděčnosti za nesmírné dary, které dostáváme. **Vstoupit do Kristovy oběti je veliká čest a radost, že smíme stát na straně pravdy a lásky, která zachrání svět.** Když trpíme s Kristem, podobáme se jednomu malému děťátku, které se s pár kapkami vody ve dlaních připojilo k tatínkovi, který nesl na zádech těžký vak s vodou pro celou rodinu. Když mu to děťátko řeklo: „Podívej, jak ti pomáhám,“ tatínek odpověděl: „Děkuji ti, když vidím tvou snahu a lásku, hned je mé břemeno lehčí a má cesta radostnější.“ A tak je tomu i s námi a Kristem. **Naše oběti mají nepatrný vliv na spásu světa, ale velký na náš vztah k Němu.**“